

У порожній кімнаті
біла, немов стіна,
притомившись чекати,
спить самотня жона.
Геть зробилась недужа —
котру ніч, котрий день
ані чутки про мужа,
ані-анітелень.
Лячні довжаться тіні,
дзвонять німби ікон,
і росте голосіння
з-за соснових ослон:
мій соколе обтятий,
в ту гостину, де ти,
ні пройти, ні спитати,
ні дороги знайти.
За тобою, коханий,
очі видивила.
Ніби кінь на аркані,
світ стає дубала.